

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko K. Spółce Akcyjnej w K. Oddziałowi K. [...] w Z.
o rentę wyrównawczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Z.)
na rzecz adwokat M. P. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w
postępowaniu kasacyjnym, powiększoną o stawkę podatku od
towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 5 lutego 2015 r., mocą którego oddalono powództwo B. S. przeciwko K. S.A. w K. – Oddział K. [...] w Z. o rentę wyrównawczą.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że powód żądanie renty wyrównawczej wiązał ze skutkiem wypadków przy pracy z 1972 i 1973 r., a stan jego zdrowia pogorszył się w 2005 r. Sąd Okręgowy zaznaczył, że postępowanie o rentę

wyrównawczą toczyło się już przed Sądem Rejonowym w Z. (IV P (...)) i Sądem Okręgowym w G. (VII Pa (...)). W toku tych postępowań przeprowadzono dowody z opinii biegłych lekarzy, z których wynika przyczyna pogorszenia się stanu zdrowia (samoistna choroba). Skoro prawo do renty wyrównawczej powoda nie zostało ustalone, a powód nie pobiera renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, to brak jest przesłanek do uwzględnienia powództwa, nadto roszczenie jego uległo przedawnieniu. Odnośnie ostatniej podstawy, Sąd Okręgowy podał, że w sprawie ma zastosowanie art. 442 k.c., bowiem do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, przedawnionych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, stosuje się powołany wyżej przepis. Dalej Sąd Okręgowy oceniał, czy istnieją w sprawie przesłanki do zastosowania art. 5 k.c. W jego ocenie sam fakt, że roszczenie wywodzone jest ze stosunku pracy nie łagodzi skutków opóźnienia, zwłaszcza że po stronie pracodawcy nie można doszukać się nadużycia prawa.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda z mocy art. 385 k.p.c.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażący błąd w wykładni art. 366 k.p.c., który sprowadza się do automatycznego przyjęcia, iż każde powództwo dotyczące roszczeń wywodzonych z jednego zdarzenia, a *limine* objęte jest powagą rzeczy osądzonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia warunków umożliwiających przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania. Podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienia enumeratywnie art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Skarżący wskazał na jedną z nich, a mianowicie że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Obowiązkiem wnoszącego skargę jest nie tylko formalne wskazanie okoliczności uzasadniających przyjęcie środka do rozpoznania, lecz także posłużenie się juretryczną argumentacją na poparcie stawianych rozstrzygnięciu

zarzutów. Wskazana we wniosku podstawa ziszcza się wtenczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). O oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzemieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

W rozpoznawanej sprawie skarżący w sposób bardzo zwięzły przekonuje o rażącym naruszeniu art. 366 k.p.c. (powaga rzeczy osądzonej).

Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i jego podstawa faktyczna, natomiast jej granice podmiotowe obejmują tożsamość obydwu stron procesu, a więc powoda i pozwanego, a także ich następców prawnych. Sprawa o rentę wyrównawczą jest przedmiotowo inna od sprawy o świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego i toczy się między innymi stronami, niż sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych. Ta dwoistość postępowania przy dochodzeniu odrębnych roszczeń z tytułu tego samego wypadku przy pracy, kreuje wzajemną niezależność przedmiotowych postępowań sądowych. W sprawach tych nie ma bowiem ani tożsamości stron, ani tożsamości przedmiotowej. Przenosząc tę konstatację na okoliczności sprawy należy nadmienić, że w sprawie podkreślano poprzednio toczące się procesy z udziałem tych samych stron i tej samej podstawy faktycznej żądania. Brak bliższych argumentów prawnych w skardze eliminuje możliwość uznania jej za oczywiście uzasadnioną, zwłaszcza że negatywne skutki dla powoda wywodzi się z przedawnienia roszczenia, a nie następstw z art. 366 k.p.c.

Na obecnym etapie badania nie podlegają podstawy skargi kasacyjnej. Stąd zawarta tam argumentacja nie jest pomocna w dekodowaniu wskazanej przesłanki przedsądu. W konkluzji należy więc stwierdzić, że skarżący nie wykazał oczywistej

zasadności skargi. Za taką nie może być uznana teza, że oddalenie powództwa samo w sobie stwarza takie domniemanie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono z mocy art. 98 § 1 k.p. w związku z § 2 pkt 5 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r., poz. 1800).

I.n